

Dosarul nr. 3ra-1069/20

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – M. Gandrabur

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău –V. Negru, E. Palanciuc, A. Minciuna

ÎNCHEIERE

02 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Victor Burduh
Maria Ghervas

examinând admisibilitatea recursului declarat de către Autoritatea Națională de Integritate,

în cauza de contencios administrativ la cererea de chemare în judecată depusă de către Natalia Petcu împotriva Autorității Naționale de Integritate cu privire la contestarea actului administrativ,

împotriva deciziei din 23 septembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, prin care s-a admis apelul declarat de către Natalia Petcu, s-a casat hotărârea din 05 martie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și s-a emis o nouă hotărâre,

constată:

La data de 19 septembrie 2018 Natalia Petcu a depus cerere de chemare în judecată împotriva Autorității Naționale de Integritate, prin care a solicitat anularea actului de constatare al Autorității Naționale de Integritate nr. 08/08 din 05 septembrie 2018 privind încălcarea regimului juridic al incompatibilității, emis în privința Nataliei Petcu.

În motivarea acțiunii s-a indicat că în temeiul actului administrativ nr. 08/08 din 05 septembrie 2018 s-a constatat că Natalia Petcu, prin exercitarea simultană a funcției publice de consultant principal în Direcția control administrativ a Direcției generale politice de descentralizare și administrare locală a Cancelariei de Stat și a mandatului de consilier în Consiliul or. Vadul lui Vodă, mun. Chișinău, s-a aflat în stare de incompatibilitate, nesoluționată în termenul legal, prin ce a încălcat regimul juridic al incompatibilităților. S-a mai constatat că Natalia Petcu, prin exercitarea simultană a funcției publice de consultant principal în Direcția control administrativ a Cancelariei de Stat și a mandatului de consilier în Consiliul or. Vadul lui Vodă, mun. Chișinău, s-a aflat în stare de incompatibilitate nesoluționată în termenul legal, prin ce a încălcat regimul juridic al incompatibilităților, s-a sesizat Cancelaria de Stat, în termen de 15 zile din momentul în care Actul de constatare va rămâne definitiv, în vederea destituirii Nataliei Petcu din funcția publică de consultant principal în Direcția control administrativ a Cancelariei de

Stat, cu înscrierea Nataliei Petcu, după destituirea din funcția publică de consultant principal în Direcția control administrativ a Cancelariei de Stat, în Registrul de stat al persoanelor care au interdicție de a ocupa o funcție publică sau de demnitate publică.

În dezacordul cu actul de constatare enunțat reclamanta a indicat că nu se află și nu s-a aflat în stare de incompatibilitate nici prin deținerea simultană a funcției de consultant principal în Direcția control administrativ a Direcției generale politice de descentralizare și administrare locală a Cancelariei de Stat și a mandatului de consilier în Consiliul or. Vadul lui Vodă, mun. Chișinău, nici prin deținerea simultană a funcției de consultant principal în Direcția control administrativ a Cancelariei de Stat și mandatului de consilier în Consiliul or. Vadul lui Vodă, mun. Chișinău. Prin urmare, consideră constatările și deciziile expuse în Actul de constatare ca fiind neîntemeiate.

S-a mai menționat în cerere că sistemul legislativ național nu cunoaște termenul „funcție publică electivă”, termenii utilizați și după caz reglementați de diferite acte normative, care pot fi cuprinși în cercul semantic „funcția de demnitate publică”, reglementată de Legea nr. 199 din 16.07.2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică, „funcție publică”, „funcție electivă” reglementate de Legea nr. 158 din 04.07.2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public. Nici unul din actele normative pre citate nu apreciază alesul local ca o funcție publică, nici ca funcție publică electivă, nici ca funcție de demnitate publică.

Toate aceste acte, cât și alte acte relevante speței, în care se enumeră subiecții cărora li se aplică, identifică alesul local în afara altor categorii de funcționari, cum ar fi funcționarii publici, funcționarii cu demnitate publică sau funcționarii publici cu statut special.

Actul legislativ relevant care evidențiază alesul local ca subiect separat, în afara oricărei categorii de funcționari publici, este Legea integrității nr. 82 din 25.05.2017, care în art. 3 definește prin agent public – persoana încadrată într-o entitate publică și care exercită o funcție publică, o funcție publică cu statut special, o funcție de demnitate publică, este angajată în cabinetul persoanei cu funcție de demnitate publică sau prestează servicii de interes public, precum și alesul local.

Pornind de la noțiunea agentului public, prin care alesul local este enumerat în afara persoanelor care exercită o funcție publică în cadrul unei entități publice, conchide că: 1) statutul de ales local nu este o funcție publică, 2) alesul local nu activează în cadrul unei autorități publice.

Legea nr. 199 din 16.07.2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică indică expres în art. 3 alin. (1) că prevederile prezentei legi se aplică persoanelor cu funcții de demnitate publică specificate în anexa la prezenta lege. Anexa indicată nu cuprinde consilierii locali.

În opinia reclamantului, alesul local – consilierul local în sensul legislației naționale nu este funcție de demnitate publică care ar putea fi apreciată ca o categorie a funcției publice. Legea nr. 768 din 02.02.2000 privind statutul alesului local, la art. 2 alin. (1) reglementează expres categoria de subiecți, regimul cărora îl reglementează și anume „consilierii consiliilor sătești (comunale), orășenești

(municipale), raionale și consiliului mun. Chișinău, deputații Adunării Populare a Găgăuziei, primarii și viceprimarii, președinții și vicepreședinții raioanelor”.

Raportând aceste categorii la funcțiile indicate în anexa la Legea nr. 199 din 16.07.2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică, se observă că Legea nr. 768 din 02.02.2000 privind statutul alesului local se aplică și unor funcții de demnitate publică, cât și altor persoane cu un alt statut, care de facto reprezintă funcții electivă, dar pe care legea, în ansamblu, le numește „persoane oficiale” și pe care în nici un caz nu le numește „funcții publice”.

Alesul local își exercită mandatul în conformitate cu Legea nr. 436 din 28.12.2006 privind administrația publică locală, precum și cu Legea nr. 457 din 14.11.2003 pentru aprobarea Regulamentului-cadru privind constituirea și funcționarea consiliilor locale și raionale, dar nu conform Legii nr. 158 din 04.07.2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public, or, anume aceasta din urmă reglementează regimul juridic al funcției și funcționarului public. Legea nr. 158 din 04.07.2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public este legea – cadru privind funcția publică și statutul funcționarului public.

Conform celor reținute în Actul de constatare, art. 2 din legea respectivă definește funcția publică ca fiind ansamblul atribuțiilor și obligațiilor stabilite în temeiul legii în scopul realizării prerogativelor de putere publică, doar că această noțiune nu este suficientă pentru a încadra statutul alesului local în funcție publică în sensul Legii nr. 158 din 04.07.2008. Mergând pe aceeași logică, ar fi trebuit să se afirme că alesul local este o funcție de demnitate publică, întrucât, reieșind din definiția acesteia, expusă în Legea nr. 158 din 04.07.2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public și în Legea nr. 199 din 16.07.2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică „funcția de demnitate publică este funcția publică ce se ocupă prin mandat obținut direct în urma alegerilor organizate sau, indirect, prin numire în condițiile legii”. Doar că, așa cum s-a relevat supra, prin art. 3 alin. (1) din Legea nr. 199 din 16.07.2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcții de demnitate publică, legiuitorul a încadrat la nivel de lege, în funcții de demnitate publică, doar pe acelea din anexa la legea vizată, anexă în care, de altfel, consilierul local nu este indicat.

La fel, Legea nr. 158 din 04.07.2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public în art. 4 alin. (1) reglementează expres că „prevederile legii se aplică funcționarilor publici din autoritățile publice specificate în anexa nr. 1”. Prin urmare, Legea nr. 158 din 04.07.2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public reglementează și numește în calitate de funcții publice doar funcțiile publice din acele autorități care sunt specificate în anexa nr. 1 la ea.

Articolele 7-10 și art. 28 din Legea nr. 158 din 04.07.2008 cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public consolidează concluzia că alesul local nu este funcție publică. În clasificatorul unic al funcțiilor publice nu se conține funcția de ales local sau consilierii consiliilor satești (comunale), orașenești (municipale), raionale și consiliului mun. Chișinău, prin urmare, niciuna din aceste funcții nu este funcție publică în sensul Legii nr. 158 din 04.07.2008. Totodată, statutul alesului local nu presupune o activitate remunerată în cadrul unei autorități publice. Remunerația este o plată pentru activitatea desfășurată, pentru munca prestată. Alesul local nu este remunerat pentru activitatea sa, el beneficiază doar de

o indemnizație, pentru ședințele la care participă. Prin natura sa, indemnizația este o prestație, un ajutor orientat către compensarea cheltuielilor pentru participare la ședință, or, prin participarea la ședința consiliului, persoana-consilierul, în acea zi, este absent de la locul său de muncă și este în imposibilitatea de a desfășura o activitate pentru care să fie remunerat.

Recurenta a menționat că indemnizația nu se oferă pentru deținerea statutului de ales local, dar doar pentru cazul în care alesul local participă la ședințele consiliului, mai mult, Natalia Petcu a renunțat la indemnizația prevăzută și pe tot parcursul mandatului său, nu a primit acea indemnizație. Diferența dintre indemnizație și remunerație este realizată și de Codul fiscal, acesta operând cu ambii termeni în sensuri diferite și în regimuri diferite. La constatarea așa-zisei situații de incompatibilitate, inspectorul de integritate operează cu termene care nu există în sistemul național de drept, așa cum este termenul „funcție publică electivă”.

Prin hotărârea din 05 martie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de către Natalia Petcu împotriva Autorității Naționale de Integritate, cu privire la contestarea actului de constatare nr. 08/08 din 05 septembrie 2018 ca fiind neîntemeiată. (f.d. 108, 111-118, vol. I)

Instanța de fond și-a motivat soluția prin faptul că funcțiile de consultant principal în Direcția control administrativ a Direcției generale politice de descentralizare și administrare locală a Cancelariei de Stat, precum și consultant principal în Direcția control administrativ a Cancelariei de Stat reprezintă funcții publice de execuție și că Natalia Petcu din postura de funcționar public are interdicția de a desfășura activități remunerate în cadrul autorităților publice, la caz, Consiliul or. Vadul lui Vodă, raționamente ce rezultă din dispoziția art. 25 alin. (2) lit. a) din Legea privind funcția publică și statutul funcționarului public, iar mandatul alesului local este incompatibil cu calitatea de funcționar public (art. 7 lit. c) din Legea privind statutul alesului local).

Instanța de fond a reținut că legislația interzice ocuparea de către persoanele ce exercită funcție publică a altor funcții remunerate, cu excepția celor didactice și științifice. Alesului local, care a fost invitat la ședința consiliului și a participat la ea, i se restituie cheltuielile aferente și i se acordă o indemnizație pentru fiecare zi de participare la ședința consiliului în mărimea stabilită de către consiliul respectiv, normă regăsită la art. 24 alin. (3) din Legea privind statutul alesului local, iar art. 25 alin. (1) din aceeași lege stipulează că la expirarea mandatului, alesului local, care a activat cel puțin doi ani în această calitate, i se acordă o indemnizație unică, egală cu salariul mediu lunar pe economia națională pentru anul precedent. Renunțarea la plățile acordate reprezintă o voință benevolă a alesului local și nu are nici un impact asupra caracterului retributiv al funcției.

Nefiind de acord cu hotărârea instanței de fond, Natalia Petcu, reprezentată de avocatul Vladislav Roșca, a depus cerere de apel, solicitând casarea hotărârii din 05 martie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia din 23 septembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău s-a admis apelul declarat de către Natalia Petcu. S-a casat hotărârea din 05 martie 2020 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și s-a adoptat o nouă hotărâre, prin care s-a

admis acțiunea depusă de către Natalia Petcu și s-a anulat actul de constatare nr. 08/08 din 05 septembrie 2018 emis de către Autoritatea Națională de Integritate în privința Nataliei Petcu. (f.d. 7, 8-12, vol. II)

Instanța de apel în motivarea soluției a reținut prevederile articolului unic din Legea nr. 263 din 16.11.2012 privind interpretarea articolului 7 alin. (1) literele c) și d) din Legea nr. 768-XIV din 02 februarie 2000 privind statutul alesului local, potrivit căreia, prevederile articolului 7 alineatul (1) literele c) și d) din Legea nr. 768-XIV din 2 februarie 2000 privind statutul alesului local cu modificările ulterioare, se vor aplica după cum urmează: 1. Prevederile literei c) se aplică funcționarilor publici și angajaților din subdiviziunile autorităților administrației publice locale de același nivel și din aceeași unitate administrativ-teritorială. 2. Prevederile literei d) se aplică șefilor și șefilor adjuncți ai organizațiilor subordonate autorităților administrației publice locale de același nivel și din aceeași unitate administrativ-teritorială (întreprinderi municipale, instituții publice, servicii etc.).

Potrivit Legii nr. 263 din 16.11.2012 sunt în incompatibilitate doar acei funcționari publici care activează în subdiviziunile autorităților administrației publice locale (aparatură președintelui raionului, primării, primăria și preturile municipiului Chișinău, direcții, secții și alte subdiviziuni), inclusiv ale Adunării Populare a Găgăuziei și ale Comitetului executiv al Găgăuziei. Subdiviziunile trebuie să fie de același nivel și din aceeași unitate administrativ-teritorială. Funcționarii publici care nu se circumscriu situațiilor descrise la lit. c) - de exemplu activează într-o subdiviziune desconcentrată a unei autorități administrative centrale; activează în altă primărie decât cea în care este consilier; lucrează într-o subdiviziune a consiliului raional dintr-o altă unitate administrativ-teritorială decât cea în care este consilier etc. - nu se află în situație de incompatibilitate.

Instanța de apel a mai menționat că prin nota informativă la proiectul legii pentru interpretarea articolului 25 alin. (2) lit. a) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04.07.2008, legislatorul a precizat că o altă cauză care a determinat situația descrisă mai sus este aceea că instituțiile menționate califică indemnizația de consilier, care se plătește potrivit Legii privind administrația publică locală nr. 436 din 28.12.2006 și Legii privind statutul alesului local nr. 768 din 02.02.2000 ca fiind „activitate remunerată” în sensul art. 25 alin. (2) lit. a) din Legea cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04.07.2008. Iar ipoteza că un funcționar public nu poate fi concomitent și consilier este greșită, prin raportare la intenția legiuitorului care a adoptat textele normative. Potrivit aceleiași note informative, s-a notat că interpretarea potrivit căreia funcționarul public este în incompatibilitate dacă este și consilier local, derivă din înțelegerea eronată a textelor conținute la art. 7 alin. (1) lit. c) din Legea privind statutul alesului local nr. 768 din 02.02.2000 în redacția Legii pentru modificarea Legii nr. 768-XIV din 2 februarie 2000 privind statutul alesului local nr. 168 din 11.07.2012 și la pct. 1 al Legii privind interpretarea articolului 7 alineatul (1) literele c) și d) din Legea nr. 768-XIV din 2 februarie 2000 privind statutul alesului local nr. 263 din 16.11.2012, ca fiind aplicabile nu doar angajaților, dar și funcționarilor publici.

Nefiind de acord cu decizia instanței de apel, la 07 octombrie 2020 Autoritatea Națională de Integritate a depus recurs nemotivat, ulterior la 29 octombrie 2020 a depus recurs motivat, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei din 23 septembrie 2020 a Curții de Apel Chișinău, cu menținerea hotărârii din 05 martie 2020 a Judecătoriai Chișinău, sediul Rîșcani, prin care s-a respins acțiunea depusă de către Natalia Petcu. (f.d. 14, 24-28, vol. II)

În motivarea recursului reprezentantul recurenteii a invocat că decizia instanței de apel este neîntemeiată și ilegală pe motiv că nu au fost elucidate pe deplin toate temeiurile legale invocate, s-a aplicat eronat norma de drept material care vine în contradicție cu circumstanțele de fapt și de drept.

Consideră Autoritatea Națională de Integritate că instanța de recurs urmează să susțină poziția instanței de fond expusă prin hotărârea din 05 martie 2020, în care s-a dat o apreciere corectă și justă prevederilor legale indicate cât și întemeiat s-a concluzionat că funcția de consilier în consiliul local constituie funcție publică în sensul Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04.07.2008, iar alesul local este funcționar public.

Reprezentantul recurenteii a solicitat ca instanța de recurs să rețină argumentele instanței de fond în partea în care concluzionează asupra prevederilor legale, prin care se statuează că funcția de consilier în consiliul local constituie funcție publică în sensul Legii cu privire la funcția publică și statutul funcționarului public nr. 158 din 04.07.2008 și nicidecum nu poate fi o interpretare îngustă a legii speciale, după cum a menționat Natalia Petcu.

Cu referire la termenul de depunere a recursului se reține că conform art. 245, alin. (1) din Codul administrativ recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Conform art. 245, alin. (2) din Codul administrativ motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Instanța de apel a pronunțat decizia la data de 23 septembrie 2020.

Din materialele dosarului rezultă că instanța de apel a expediat în adresa participanților la proces copia deciziei motivate, fiind recepționată la data de 08 octombrie 2020 de către Autoritatea Națională de Integritate, fapt confirmat prin avizul de recepție. (f.d. 18, vol. II)

Autoritatea Națională de Integritate a depus recurs nemotivat la 07 octombrie 2020, ulterior, recurs motivat la 29 octombrie 2020. Astfel, obligația de contestare în termen a fost îndeplinită.

La 20 octombrie 2020 și la 30 octombrie 2020, Curtea Supremă de Justiție a expediat în adresa Nataliei Petcu și avocatului Vladislav Roșca copiile recursului nemotivat și a recursului motivat declarate de către Autoritatea Națională de Integritate. (f.d. 22, 30, vol. II)

Completul specializat relevă că Natalia Petcu și avocatul Vladislav Roșca au recepționat copiile recursurilor expediate, fapt confirmat prin avizele de recepție anexate la materialele dosarului. (f.d. 31-43, vol. II)

La data de 01 decembrie 2020 Natalia Petru, reprezentată de avocatul Vladislav Roșca a depus referință, solicitând respingerea recursului depus de către Autoritatea Națională de Integritate ca fiind absolut nemotivat și contrar legislației în vigoare.

Examinând temeiurile invocate în recurs în raport cu materialele cauzei, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție îl consideră drept inadmisibil, din următoarele motive.

Prin prisma art. 246 alin. (1) din Codul administrativ, Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă este inadmisibil, recursul se declară ca atare printr-o încheiere, în acord cu alin. (2) din art. 246 Codul administrativ, recursul se declară inadmisibil în special în cazurile enumerate la literele a)-f). Din analiza acestor prevederi, rezultă că admisibilitatea/inadmisibilitatea recursului, în special, nu se limitează doar la temeiurile menționate ci urmează să însușească în condițiile Codului administrativ exercitarea efectivă a unui control de legalitate, veritabil bazat pe temeiuri concludente și serioase.

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține cu valoare de principiu jurisprudential, că sintagma „în special” denotă caracterul neexhaustiv al temeiurilor de inadmisibilitate și în același timp oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă și care pe cale de consecință nu pot însuși un eventual succes rezultat din examinarea cererii în completul de 5 judecători.

În această ordine de idei, instanța de recurs reține că Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevelopativ al recursului dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate, într-o eventuală examinare în fond și invocare *ex officio* a erorilor de drept.

Instanța de recurs reține că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. Acest argument rezultă și din particularitățile de formă ale reglementării recursului în Codul administrativ și anume din sintagma „motivarea recursului” de la art. 245, alin. (2) din Codul administrativ. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

De asemenea, Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție accentuează că admisibilitatea recursului trebuie privită și în contextul rolului și funcției legale a instanței judecătorești supreme care constă, în special în asigurarea și interpretarea uniformă a legilor la examinarea cauzelor de contencios administrativ. Astfel, motivarea oricărei cereri de recurs trebuie să țină cont pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes, de aceste însușiri de ordin legal fundamental.

În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de

acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise în Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45). Curtea a mai reiterat că modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-1, p. 141, § 39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

Completul specializat în examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție conchide că cererea de recurs depusă de către recurentă este inadmisibilă.

Conform art. 230 și art. 246 din Codul administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

dispune:

Recursul depus de către Autoritatea Națională de Integritate se declară inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Victor Burduh

Maria Ghervas